

نیمه‌ی پُر لیوان

ویسپوبیش، سال ۱، شماره ۶

صبا صیفی

مناسبت‌های جالب و مهم پیش‌رو در آذر ۱۴۰۳:

- یکم آذر ماه: روز جهانی تلویزیون
- پنجم آذر ماه: مبارزه با خشونت علیه زنان
- ششم آذر ماه: روز کیک
- یازدهم آذر ماه: روز جهانی ایدز
- سیزدهم آذر ماه: روز معلولیت
- پانزدهم آذر ماه: روز خاک / روز والت دیزنی
- شانزدهم آذر ماه: روز معدنچیان
- هفدهم آذر ماه: روز پشمک
- هجدهم آذر ماه: روز براونی
- نوزدهم آذر ماه: روز حقوق بشر و حقوق حیوانات
- بیست و یکم آذر ماه: روز کوهستان
- بیست و سوم آذر ماه: روز ویولن
- بیست و چهارم آذر ماه: روز میمون
- بیست و هشتم آذر ماه: روز مهاجران
- سی‌ام آذر ماه: روز بازی

یکم آذر ماه: روز جهانی تلویزیون

وسیله‌ی پُرفردار، نباید این هدف مهم رو که همون ترویج صلحه، از یاد ببرن.

گرچه متأسفانه امروزه اغلب، این رسانه‌ی پُرفردار و پُرمخاطب به‌جای اینکه اطلاعات درست و مفیدی در اختیار مخاطبان‌شون قرار بدن، آلت دست سیاستمداران و تاجران شدن و عموماً فقط بخشی از حقیقت رو به مردم ارائه می‌دن. برای همین، مُنصف‌بودنِ مخاطبان و تجزیه و تحلیل درست اخبار و وقایع، یکی از الزامات سواد رسانه‌ای در دنیای امروزه، که در کنار تفریح و تماشا و تقسیم عادلانه‌ی کُنترل تلویزیون، باید اون رو هم حسابی یاد بگیریم!

تلویزیون، همون جعبه‌ی جادویی پُرفرداریه که گاهی می‌شه عامل جمع کردن اعضای خانواده و فامیل دور هم برای تخمه شکوندن و خوش‌گذروندن؛ و گاهی می‌شه مایه‌ی مشاجره بچه‌ها سر اینکه کُنترلش دست کی باشه و کدوم کانال پخش بشه!

اما یادمون نره که روز جهانی تلویزیون (که سال ۱۹۹۶ توسط سازمان ملل نام‌گذاری شد) هدفش این بود که با این رسانه که در دسترس گروه بزرگی از مردم، کشورها و جوامع رو به تبادل برنامه‌های فرهنگی، اقتصادی، اجتماعی و به‌ویژه **ترویج صلح** تشویق کنه.

بنابراین، تهیه‌کنندگان برنامه‌های تلویزیونی و همچنین مخاطبان این

سیزدهم آذر ماه: روز معلولیت (۳ دسامبر)

نیازهاشونو بفهمیم، دانش علمی‌مون رو نسبت به امکانات و محدودیت هاشون افزایش بدیم و تلاش کنیم فرصت‌های بیشتری برای رشد مادّی و معنوی، پیش پاشون بذاریم.

یه مسأله‌ی مهم دیگه هم اینه که ما دانش زیادی در مورد خیلی از این ناتوانی‌ها نداریم یعنی نه تنها ما، بلکه جامعه پزشکی هم نداره. پس باید خیلی مراقب رفتارمون در معاشرت با معلولان باشیم، چون مرز بسیار باریکی هست بین توجّه و ترخّم، پیشداوری و مراقبت، و توان‌دهی و توان‌زدایی.

معلولان جزو واقعیت‌های این دنیا هستن؛ درست مثل خود ما... و هیچ کدوم از ما در اون چیزی که متولد شدیم یا حوادث مخربّی که پیش اومدن، تعمّدی نداشتیم. این یعنی که هر آدم سالمی می‌تونه در چشم برهم زدنی، در رده‌ی معلولان قرار بگیره و یا بالعکس با پیشرفتی که علوم نوین دارن، هر شخص معلولی، ممکنه خیلی سریع، سلامت کامل خودش رو به‌دست بیاره.

این روز که باز هم توسط سازمان ملل متحد مشخص شده، قراره توجه مردم دنیا رو به افراد معلول یا ناتوان جلب کنه؛ افرادی که بنا به تعریف سازمان ملل، «اختلالات درازمدت جسمی، ذهنی، فکری یا حسّی‌شون، ممکنه مانع مشارکت کامل، برابر و مؤثر اونها در جامعه و به نسبت با دیگران بشه».

توجه مردم دنیا و دولتمردان به افراد معلول فقط این نیست که یه روزی رو در تقویم بهشون اختصاص بدن و براشون جشن و مراسم بگیرن. صد البته یادآوری این روز، قدم خیلی خوبیه و باعث بیشتر دیده‌شدن این افراد در جامعه می‌شه ولی گام مهم‌تر اینه که هرکدوم از ما در هر جایگاهی که هستیم، اونا رو باهمدلی درک کنیم،

علاوه بر این، بازی این قدرت رو داره که فضای شاد و دوستانه‌ای بین آدم‌ها به وجود بیاره. البته باید گفت که بازی داریم تا بازی و هر بازی‌ای هم این قابلیت‌ها رو نداره!

مثلاً اگه بازی‌ها رو به دو دسته‌ی **رقابتی و غیررقابتی** تقسیم کنیم، در بازی‌های رقابتی، بُرد و باخت و هیجان و عصبانیت و نتیجه‌محوری خیلی پُررنگ‌تره و برعکس، در بازی‌های غیررقابتی، لذت بردن از نفسِ بازی، روابطِ دوستانه و همکاری بیشتره. به امید روزی که بتونیم از هرچیزی، طوری استفاده کنیم که ما رو به همدیگه نزدیک‌تر کنه.

بازی در فرهنگ‌نامه‌ی مُعین به "فعالیت جسمی یا ذهنی برای سرگرمی یا تفریح" گفته می‌شه و یا به تعبیری دیگه: "بازی، کار و تفکّر کودکانه".

وقتی اسمِ بازی آورده می‌شه، معمولاً آدم‌ها براشون این تصور ذهنی پیش میاد که بازی فقط مال بچه‌هاست ولی در واقع، بازی یکی از مهم‌ترین ابزارهای یادگیریه که کوچیک و بزرگ نمی‌شناسه و آموزش رو خوشایند می‌کنه.

